

Tady máš to kafe, bobíku, jaká jsem?

Hodná.

A jaký sem ti to uvařila?

Dobrý.

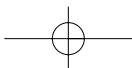
Jak dobrý?

Móc dobrý.

Jak moc?

Táááák.

Jenom?

Až na konec světa.
To je málo.
Na konec vesmíru.
To přidej.
Na konec vesmíru a eště kousek!
No proto. Hlaď mě!
Luci – máš někdy – zničehonic – třeba v noci – mí-
váš někdy strach?
Cože?
Jestli se někdy bojíš.
A čeho?
Jen tak – zničehonic – třeba v noci.
A šimrej mě na zádech!
Míváš to někdy?
Co?
Strach přece!
A jakej strach pořád!
Strach, hergot, strach!! Ty nevíš, co je to strach?!
No ale z čeho? – a neřvi na mě!
Z ničeho – zapomeň na to.
Co seš hned protivnej? Tak mi to snad řekni, ne?
Nechme toho.
Z čeho máš strach? Tys něco proved? – ne – teď ale
vážně: co se děje?
Nic –
Počkej – počkej – ty přede mnou něco tajíš! Bobíku!
Podívej se mi do očí! Víš, co jsme si slíbili! Jirí! Jiráne!
ty víš, že kdybys někoho zabil, dokázala bych to po-
chopit – – ale že máš přede mnou tajnosti – to teda
– to se teda na mě nezlob, ale –
Luci, prosím tě!
Jenom to najednou nezamlouvej! Já moc dobře vím,

o co jde! Prostě mě nemiluješ! Máš přede mnou tajnosti – bloumáš si v duchu bůhví kde – bůhvíským –
– nojo: dyť ty žiješ vlastně úplně jinde! Úplně jinej život! A máš jenom strach mi to říct! – To je ten tvůj strach! Teď je mi to jasný! Jdi pryč, prosímtě, jdi pryč, nesahej na mě! Vypadni, slyšíš?! Vypadni! – – – Kam jdeš, prosímtě – ?! Ty bys klidně odešel? A nechal bys mě tu? Samotnou? No teda....! – dyť přece víš, že bez tebe nemůžu bejt! pojď ke mně! – – – blíž! – – obejmi mě – eště! – – víc! co sem tvoje?

Koťátko.

A že seš jenom můj?

Jsem jenom tvůj...

A budeš se mnou pořád!

Pořád!

A nikdy mě neopustíš?!

Nikdy!

Dej mi pus! – už na sebe nikdy nebudem oškliví, ano?

Nikdy!

Slibuješ?

Slibuju!

Pod', utečeme odtud! někam daleko! pryč z téhle všednosti – ach, jak jsou ti maloměšťáci ohavní! proč už jim to někdo neřekne! jak já to tu všechno nenávidím! Pojď, utečeme – teď hned! – honem! – nastoupíme do prvního vlaku – – a pojedeme načerno – – někam do neznáma – a vystoupíme do tmy – já se budu bát – a ty mě budeš chránit – – pojď, ať už jsme odtud pryč! – honem pojď – peníze? – k čemu? – romantik krade! Ty si bereš boty? Zbabělče!

Voda plyne jako čas a Jiřík už dávno zapomněl na Bla-

nokřídrou – a Blanokřídla, obklopena malými Jiříky, se snaží všechno pochopit: osmy nekonečna. Bleděmodré záclonky. Vyšíváný ubrus. Můj Jiřík: byl tady a už tu není. Stával tu – ruce v bok, pyšně rozkročený, jen zakokrhlat – a teď tu není. Já tu jsem. Musí to tak být. Lehával u vody s rukama pod hlavou a vítr mu čechral chloupky v podpaží. Sedávala jsem tiše stranou v očekávání jeho rozkazů. Teď sedím tady. Tady jsou naši Jiříci. On tu není. Je pryč. Není tu.